

NO STRA
CULPA

VOCAL MUSIC BY EUGENE BIRMAN

HELSINKI CHAMBER CHOIR

IRIS OJA, VOICE

CONTEMPOARTENSEMBLE

NILS SCHWECKENDIEK, CONDUCTOR

This recording is a rarity in the field of contemporary music: a powerful statement dictated by the desire of being heard. *Nostra Culpa* is a three-part recording project named after Birman-Diel's eponymous, and much talked-about, 'Twitter Opera' and exemplifies conductor Nils Schweckendiek and the Helsinki Chamber Choir's immersive engagement with the repertoire. A feat of sound engineering and performance prowess, *Nostra Culpa* also sanctions the emergence in the international scene of a major compositional talent.

Eugene Birman writes for the voice understood as the product of an integrated network of tissue, bones, cavities, energy—and human agency. Panting, extreme registers (from vocal fry to whistling), impossible-to-execute shifts from the spoken to the singing voice, playfully exaggerated vibratos, shockingly simple yet hitherto unheard articulations: the list of effects is almost endless. The extent to which Birman expands vocal technique and the apparent pleasure he takes in reinventing the choral medium are such that one is left wanting for more. His maximalist approach bespeaks a certain bravado but also a confidence borne out of years of research into the as-yet-untapped possibilities of the voice. One immediately trusts Birman's departure from traditional vocality because one feels addressed by the music. Technique is wholly subsumed under a communicative imperative. Though unashamedly virtuosic, Birman's compositions are far from being a formalist display of *bruitiste* effects. His kaleidoscopic sonorities

and hauntingly obsessive modules point in the direction of engagement, affect, provocation—in one word, theatre.

It goes without saying that Birman's chorus is not the medium we are accustomed to. It's a character, a street scene, not infrequently a riot. It's the messy, cacophonous nature of public opinion made manifest in the form of musical sound. Rather than taming it through the (arbitrary) imposition of pulse, texture, harmony, and melody, Birman's minutely crafted, endlessly inventive musical realization channels the boundless energy of the metaphorical body politic implicit in the texts. It activates, liberates it—but also exposes its vulnerable side and tragic divisions.

While Birman's affinity for the chorus follows from his roots in the Baltic Sea and privileged relationship to that region's long-standing choral tradition, there is also a distinctly Anglo-American, urban sensibility underpinning his choice of texts and stylistic references. Birman revives the tradition of the *engagée* artist but with an eye to current events—the financial markets and their misdeeds—on the one hand, and an ear—and what an ear!—to vernacular forms of vocal expression on the other: Tallis's *Lamentations* meets Gibbons' *The Cries of London* meets Luigi Nono shot through with Dada poetry, the black preaching tradition and street chanting. Not that his music comes across as pastiche or a collage of quotations—quite the contrary. Images of the music that informed Birman's apprenticeship

flash past the mind's ear like quicksilver. It's as if music history had been thanked for service rendered and then politely shown the door. I suspect that the ability to set aside the past with such aplomb follows from Birman's visceral relationship with performance. Intense collaboration with the performers combined with his imaginative grasp of the chorus as both one and a multitude translates into music of an almost gestural quality. One is reminded of the orchestral music of Berlioz or Strauss, conductors whose compositions remodelled that intractable medium, the symphony orchestra, into the most pliable expressive material.

The other big driving force is the texts themselves. Birman's compass is enviable. Be it a venerable biblical text or Scott Diel's piercing 'journal-poetry,' he latches onto a word as a springboard for musical invention with the glee of a leopard seizing on a prey. Texts are inspected, broken apart, and reconstructed with the dexterity of a juggler. Yet in keeping with the journalistic roots of Diel's writing, they get across with pellucid clarity. Against a barrage of brilliant sound effects in the strings, *Nostra Culpa* sculpts the verbiage of a star economist pitted against a politician in distress—"Wonders of Austerity," "Frozen Pensions," "Internal Devaluation"—as if they were slabs of marble. The effect is both overbearing and deeply ironic. Repetition is used both structurally and rhetorically. Lines are repeated but also broken, their delivery curtailed. A line of text is lost along the way only to pop up and demand the attention when you least ex-

pect it. In *Lamentations*, the inability to complete the invocation “converte nos Domine ad te et converteremur innova dies nostros sicut a principio” becomes an obsessive motif in its own right, rather like a prayer within the prayer. In the multi-panel opera, *State of the Union*, the ‘Dis-quaterè’ movements (8-11) bravely repeat the same material not to clarify but obscure. As we cross over into a zone where we must feel our way at each and every step, the texture shrinks into a hushed soundscape of hums and whispers.

Is the passage from composition proper to soundscaping the portent of a stylistic shift? While it is not impossible to imagine Birman continuing to explore the choral medium in a similar vein, the music reviewed here betrays a fundamental restlessness that is at odds with the (lamentably common) ‘personal branding’ on display in so many fields of contemporary culture today. I for one would rather bet my chips on a change of direction as dramatic as the striking vocalisations sampled here.

Copyright – Giorgio Biancorosso 2020
Professor, Department of Music and Director,
Society of Fellows in the Humanities
The University of Hong Kong

Tämä äänite on harvinaisuus nykymusiikin maailmassa: väkevä kannanotto kuulluksi tulemisen puolesta. *Nostra Culpa* on kolmeen osaan jakautuva levyhanke, joka on saanut otsikkonsa Birmanin ja Dielin paljon huomiota herättäneestä ”Twitter-oopperasta”. Hanke on osoitus kapellimestari Nils Schweckendiekin ja Helsingin kamarikuoron eläytyvästä omistautumisesta tälle ohjelmistolle. Se on myös äänitysteknologinen taidonnäyte ja taiturillinen esitys, joka ansaitulla tavalla nostaa merkittävän säveltäjäkyvyn kansainväliseen tietoisuuteen.

Eugene Birmanin sävellyksissä ihmisääni hahmotetaan kudosten, luiden, onteloiden ja energian tiiviiden kytkösten ja ylipäättään inhimillisen toimijuuden seurauksena. Läähätykset, äärimmäiset rekisterit (narinasta vihellykseen), mahdottomia vaativat siirtymät puheäänestä lauluääneen, leikkisän liioiteltu vibrato, hämmentävän yksinkertaiset mutta silti ennenkuulumattomat äänenkäyttötavat... Efektien lista on liki loputon. Birmanin tapa venyttää lauluilmaisua äärimmilleen sekä se nautinnollisuus, jolla hän luo kuorokirjoittamista uudelleen saavat himoitsemaan lisää. Hänen maksimalistisessa lähestymistavassaan on röyhkeyttä mutta myös itsevarmuutta, joka kumpuaa ihmisäänen vielä hyödyntämättömien mahdollisuuksien sinnikkästä tutkimisesta. Birmanin irtiotto perinteisestä laullisuudesta herättää välittömästi luottamusta, sillä kuuliija tuntee että musiikki puhuu hänelle. Teknisyys on täysin alisteista kommunikatiiviselle periaatteelle. Vaikka Birmanin teokset ovat häpeämättömän virtuoosisia, ne eivät missään tapauksessa ole formalistista hälynäytöstä. Kaleidoskooppimaiset sointimaailmat ja

vainoavan pakkomielteiset sävelaiheet kiinnittyvät puhuttelevuuteen, affektiin, provokaatioon – sanalla sanoen teatteriin.

On selvää, ettei Birmanin kuoroinstrumentti ole sellainen kokoonpano mihin olemme tottuneet. Kuoro on henkilöhahmo, katukohtaus, ei kovinkaan kaukana mellakasta. Siinä on julkisen keskustelun sotkuinen, kakofoninen olemus sävelletyn äänen muodossa. Birman ei kesytä sitä (mielivaltaisella) pulssin, tekstuurin, harmonian ja melodian kehikolla. Sen sijaan hänen musiikkinsa kanavoii yksityiskohtaisesti ja loputtoman kekseliäästi sitä villiä energiaa, joka piilee hänen käyttämiensä tekstien metaforisessa poliittisessa ruumiissa. Musiikki aktivoi ja vapauttaa sen, mutta paljastaa myös sen haurauden ja traagiset jakolinjat.

Birmanin läheinen yhteys kuoroinstrumenttiin nousee hänen itämerellisistä juuristaan ja erityisestä suhteestaan alueen pitkään kuorotraditioon. Samalla hänen tekstivalinnoistaan ja tyyliviittauksistaan paistaa selkeästi angloamerikkalainen, urbaani asenne. Birman uudistaa yhteiskunnallisesti sitoutuneen taiteilijatyypin perintöä, mutta hänellä on katse kiinteästi nykypäivässä (rahoitusmarkkinoiden keltavuodessa) sekä korvaa – ja millainen korva se onkaan! – äänellisen ilmaisun puheenomaisuuksille. Tallisin *Lamentaatiot* kohtaavat Gibbonsin *Lontoon äänet* jotka kohtaavat Luigi Nonon kuorrutettuna dadaistisella runoudella, mustien saarnaajien kulttuurilla ja katulaulannalla. Kuitenkaan musiikki ei tunnu pastissilta tai sitaattikokoelmalta, kaikkea muuta. Birmanin oppivuosien musiikilliset

mallit vilistävät ohi elohopeamaisella nopeudella. On kuin musiikinhistoriaa kiitettäisiin sen palveluksista ja sille sitten näytettäisiin kohteliaasti ovea. Luulen, että Birmanin kyky niin itsevarmasti päästää irti menneisyydestä on peräisin hänen elimellisestä suhteestaan taiteen esittämiseen. Intensiivinen yhteistyö esiintyjien kanssa yhdistettynä luovaan tapaan käsitellä kuoroa sekä yksikkönä että moneutena tiivistyy fyysiseksi eleiden musiikiksi. Mieleen tulee Berliozin tai Straussin orkesterimusiikki – molemmat kapellimestareita, jotka musiikissaan muuttivat uppiniskaisen sinfoniaorkesterin mitä taipuisimmaksi ilmaisun materiaaliksi.

Toinen keskeinen voima Birmanin musiikin takana ovat tekstit. Hänen laaja-alaisuutensa on kadehdittavaa. On kyseessä sitten juhlallinen raamatullinen teksti tai Scott Dielin pisteliäs “journalismi-runous”, Birman tarrautuu sanoihin saalistavan leopardin innolla, kuin ne olisivat ponnahduslautoja sävellyksellisiin ideoihin. Teksteihin pureudutaan, ne hajotetaan osiin ja rakennetaan uudelleen jonglööritaiteilijan ketteryydellä. Mutta samalla niiden viesti kulkeutuu eteenpäin kristallisella selkeydellä, Dielin tekstien journalistista taustaa kunnioittaen. *Nostra Culpassa* ahdistetun poliitikon kanssa taistoon joutuneen sankaritaloustieteilijän sanahelinästä veistetään ikään kuin marmorilaattoja: “Talouskurin ihmeet”, “Jäädytetyt eläkkeet”, “Sisäinen devalvaatio”. Ympärillä viuhkuvat jousten loistokkaiden sointiefektien luodit. Vaikutelma on samaan aikaan päällekkävyä ja syvästi ironinen. Toistoa käytetään sekä rakenteissa että retorisesti. Tekstiä toistetaan mutta myös pilkotaan ja typistetään. Jokin tekstirivi häviää matkalla vain pulpah-

taakseen vaatimaan huomiota silloin kun sitä vähiten odottaa. *Lamentations*-teoksessa kyvyttömyys lausua loppuun Jumalalle suunnattua anelua muuttuu itsessään pakkomielteiseksi motiiviksi – kuin rukous rukouksen sisällä. Freskomaisen *State of the Union* -oopperan ‘Dis-quateré’-osat (numerot 8–11) kierrättävät uljaasti materiaaliaan, mutta eivät selventääkseen sitä vaan hämärtääkseen. Kun päädymme alueelle, jossa tietä eteenpäin on tunnusteltava joka askeleella, tekstuuri vaimenee hyminöiden ja kuiskauksien äänimaisemaksi.

Kieliikö tällainen siirtymä varsinaisista sävellyksistä äänitaidemaisuuteen laajemmasta tyyllisestä murroksesta? On luontevaa nähdä Birmanin jatkavan kuoroinstrumentin tutkimista tällä tiellä, mutta nyt levytetyissä teoksissa on myös läsnä perustavanlaatuista kesyttömyyttä. Tällainen haluttomuus pysyä paikallaan on jotain aivan muuta kuin se (valitettavan yleinen) henkilöbrändäys, jota näkee tänä päivänä niin monilla kulttuurin osa-alueilla. Itse veikkaisin kernaasti, että tulemme näkemään suunnanmuutoksen, joka on vähintään yhtä dramaattinen kuin tämän levyn hätkähdyttävä lauluilmaisuus.

Giorgio Biancorosso 2020
Professori, Department of Music and Director,
Society of Fellows in the Humanities
The University of Hong Kong
Suomennos: Auli Särkiö-Pitkänen

LAMENTATIONS

From Lamentations 5:19-21

I. tu autem Domine in aeternum permanebis solium tuum in generatione et generatione

Transl: But thou, O Lord, shalt remain for ever, thy throne from generation to generation.

II. quare in perpetuum oblivisceris nostri derelinques nos in longitudinem dierum

Transl: Why do you always forget us? Why do you forsake us so long?

III. converte nos Domine ad te et convertemur innova dies nostros sicut a principio

Transl: Convert us, O Lord, to thee, and we shall be converted: renew our days, as from the beginning.

The Prayer of Manasseh

Qumran, cave 4 version (pre-Jewish/pre-Christian)

The prayer of Manasseh, king of Judah, when the king of Assyria imprisoned him

my God is near,

My deliverance is before your eyes

For the deliverance your presence brings I wait, and I shrink before you Because of [my sins,] for You have been very [merciful]

while I have increased my guilt, and so from enduring joy,

but my spirit will not experience goodness for

You lift me up, high over the Gentile

though I did not remember You

.... I am in awe of You, and I have been cleansed of the abominations I destroyed. I made

my soul to submit to You ... they increased its sin,

and plot against me to lock me up; but I have trusted in You

do not give me over to be tried, with You, O my God

they are conspiring against me, they tell lies to me deeds of

NOSTRA CULPA

By Scott Diel

I.

Economic triumph?
A natural experiment
Wonders of austerity
Economic triumph?

Poster child?
Incomplete recovery

Stimulate!
Estonian rhapsody
Austerians
Stimulate!

Fiscal stimulus trumps
Increased public debt
Devalue!

II.

Austerity in the wasteland
Dumb & silly East Europeans
Unenlightened
Nostra culpa

Frozen pensions
Lowered salaries
Internal devaluation
Nostra culpa

Gray apartments
Just wogs
Someday will understand
Nostra culpa

smug, overbearing & patronizing
Sh*t on East Europeans
Chill
Nostra culpa

STATE OF THE UNION

By **Scott Diel**

Complete libretto here:

www.eugenebirman.com/StateOfTheUnion_v7.docx

Eugene Birman A composer of music of “high drama” and “intense emotion” (BBC), “at once, ingenious, hypnotic, brave, and beautiful” (Festival Internazionale A.F. Lavagnino), Eugene Birman (b. 1987) has written for symphony orchestras (London Philharmonic, Minnesota Orchestra, Philharmonia Orchestra, Orquestra Gulbenkian) and leading choirs, instrumental ensembles, and soloists (Maxim Vengerov, Maurizio Ben Omar, etc.) across four continents in venues ranging from London’s Southbank Centre to Carnegie Hall to above the Arctic Circle. His highly public career, with appearances on CNN, BBC World TV, Radio France, Deutsche Welle, and others, is characterized by a fearless focus on socially relevant large-scale compositions covering the financial crisis, Russian border treaties, and more. Commissioners and partners for Birman’s work extend beyond the concert hall to major international bodies such as the European Union, the Austrian Foreign Ministry, and the Hong Kong SAR, as well as through prominent fellowships from the John Simon Guggenheim Foundation (2018) and the US Department of State’s Fulbright Program (2010-11). Most recently, he was awarded the 2017 Royal Philharmonic Society Composition Prize, leading to a season-long residency at the Southbank Centre and world premiere with the Philharmonia Orchestra at Royal Festival Hall, and appointed the sole Artist-in-Residence of the 2018 Helsinki Festival, Finland’s biggest yearly cultural event. In 2021, he takes up the position of Artist-in-Residence at the Manchester International Festival. A D.Phil recipient from the University of Oxford, he also holds degrees from Columbia University, the Juilliard School, and the Accademia Musicale Chigiana.

Eugene Birmanin (s. 1987) musiikkia on luonnehdittu “kovan luokan draamaksi” ja “intensiivisen emotionaaliseksi” (BBC) sekä “yhtä aikaa nerokkaaksi, hypnoottiseksi, rohkeaksi ja kauniiksi” (Festival Internazionale A.F. Lavagnino). Hän on säveltänyt sinfoniaorkesterille (Lontoon filharmoninen orkesteri, Minnesotan orkesteri, Philharmonia-orkesteri, Gulbenkianin orkesteri) sekä huipputason kuoroille, soitinyhtyeille ja solisteille ympäri maailmaa (mm. Maxim Vengerov, Maurizio Ben Omar). Hänen musiikkiaan on kuultu niin Lontoon Southbank Centressa ja Carnegie Hallissa kuin pohjoisen napapiirin tuolla puolen. Hän on ollut esillä lukuisilla radiokanavilla (CNN, BBC World TV, Radio France, Deutsche Welle) ja saanut paljon julkisuutta uralleen, jota leimaa peloton keskittyminen yhteiskunnallisia aiheita käsitteleviin suurimuotoisiin teoksiin. Hän on käsitellyt mm. finanssikriisiä ja Venäjän rajasopimuksia. Birman on saanut sävellystilauksia ja tehnyt yhteistyötä paitsi musiikkitoimijoiden myös keskeisten kansainvälisten tahojen kuten Euroopan Unionin, Itävallan ulkoministeriön tai Hong Kongin erityishallintoalueen kanssa. Hän on ollut John Simon Guggenheim -säätiön (2018) sekä Yhdysvaltain valtion Fulbright-ohjelman (2010–11) stipendiaattina. Vuonna 2017 hänet palkittiin Royal Philharmonic Societyn sävellyspalkinnolla, mistä seurasi kaudenmittainen residenssi Southbank Centressa sekä maailmankantaesitys Philharmonia-orkesterin kanssa Royal Festival Hallissa. Hän oli myös vuonna 2018 Helsingin juhlatviikkojen ainoa residenssitaiteilija. Vuonna 2021 hän aloittaa Manchester International Festivalin residenssitaiteilijana. Hän on tehnyt tohtorintutkimnon Oxfordin yliopistossa ja suorittanut lisäksi tutkintoja Columbian yliopistossa, Juilliard Schoolissa sekä Sienan Accademia Musicale Chigianassa.

Nils Schweckendiek studied music at Clare College, Cambridge, and orchestral and choral conducting in Freiburg and Helsinki. Since making his highly successful debut at the Finnish National Opera with Richard Strauss' *Der Rosenkavalier* in 2006, he has performed with orchestras, ensembles and choirs in many European countries, the United States and China, and appeared at numerous opera houses and festivals, including the Leipzig Opera and Savonlinna Opera Festival. Nils Schweckendiek is committed to performing the music of our time and has conducted around a hundred first performances, including music theatre, orchestral, choral and ensemble works. Since 2007 Nils Schweckendiek has been artistic director of the Helsinki Chamber Choir. In 2014 he was appointed professor of choral conducting at the Sibelius Academy of the University of the Arts Helsinki, and since 2017 he has been artistic director of the Helsinki Music Centre Chorus.

Nils Schweckendiek opiskeli musiikkitiedettä sekä orkesterin- ja kuoronjohtoa Cambridgessa, Freiburgissa ja Helsingissä. Hän debytoi menestyksekkäästi Suomen Kansallisoopperassa vuonna 2006 johtaen Richard Straussin Ruusuritari-oopperan, jonka jälkeen hän on esiintynyt orkestereiden, yhtyeiden ja kuorojen kanssa ympäri Eurooppaa, sekä Yhdysvalloissa ja Kiinassa. Hän on myös johtanut useissa oopperataloissa sekä monilla festivaaleilla, mukaan lukien Leipzigin Ooppera ja Savonlinnan Oopperajuhlat. Nils Schweckendiek on aikamme musiikin puolestapuhuja ja hän on johtanut noin 100 kantaesitystä, mukaan lukien musiikkiteatteri-, orkesteri-, kuoro- ja soitinyhtyeitä. Vuodesta 2007 Nils Schweckendiek on vastannut Helsingin kamarikuoron taiteellisesta toiminnasta. Vuodesta 2014 hän on toiminut Taideyliopiston Sibelius-Akatemian kuoronjohdon professorina ja vuonna 2017 hän aloitti Musiikkitalon Kuoron taiteellisena johtajana.

www.schweckendiek.org

Scott Diel is an American writer and librettist for *State of the Union* and *Nostra Culpa*. He has completed six operatic projects with Eugene Birman.

Scott Diel on yhdysvaltalainen kirjailija ja teosten *State of the Union* sekä *Nostra Culpa* librettisti. Hän ja Eugene Birman ovat toteuttaneet yhdessä kuusi oopperahanketta.

Iris Oja is a freelance singer, choir master, and world-recognized interpreter of contemporary music. As the lead alto soloist of the Estonian Philharmonic Chamber Choir, she received a Grammy award for the ensemble's recordings of the works of Arvo Pärt, and her dedication to introducing audiences to the modern musical identity of Estonia as founder of Resonabilis and vocalist with YXUS Ensemble led to the creation of dozens of new works written for her and performed internationally. A relentless curiosity for genre-crossing collaboration led to Iris' involvement in UMA Ensemble fusing jazz improvisation with Russian liturgical music, and the Portuguese early music group Ludovice. Her current engagements span distinguished vocal ensembles and radio choirs across Europe and numerous solo roles with orchestras and opera houses, including recent appearances at the Paris and Madrid Operas with Theatre of Voices. Her discography reflects an intense focus on the music of Arvo Pärt, with whom she has worked closely for the past two decades, as well as Russian music, particularly an acclaimed release with Harmonia Mundi of Rachmaninov and Shostakovich. With Eugene Birman, she premiered *Nostra Culpa* in 2013 at Estonian Music Days with the Tallinn Chamber Orchestra to international acclaim and media attention and has performed it in Latvia, Hungary, and Italy. The composer and singer have remained close collaborators, with the creation and commission of numerous solo and ensemble works for performances in Europe, South America, and Asia.

Iris Oja on freelancerina työskentelevä laulaja, kuoronjohtaja ja kansainvälisesti tunnustettu nykymusiikin tulkki. Viron filharmonisen kamarikuoron alttosolistina hän sai Grammy-palkinnon kuoron Arvo Pärt -levyn johdosta. Hän haluaa tutustuttaa yhä uusia kuulijoita virolaiseen nykymusiikkiin perustamassaan Resonabilis-yhtyeessä sekä laulajana YXUS Ensemblessä, joissa hän on kantaesittänyt kymmeniä hänelle sävellettyjä teoksia ja vienyt niitä ulkomaille. Iris on loputtoman utelias tekemään yhteistyötä yli generajojen, mistä esimerkkeinä jazz-improvisaatiota ja venäläistä kirkkomusiikkia yhdistelevä UMA Ensemble sekä portugalilainen vanhan musiikin yhtye Ludovice. Iris Oja työskentelee arvostetuissa lauluyhtyeissä ja radiokuoroissa ympäri Eurooppaa ja esiintyy solistitehtävissä orkestereiden edessä ja oopperataloissa: hiljattain hän esiintyi Pariisissa ja Madridin oopperoissa Theatre of Voices -yhtyeen kanssa. Iris Ojan levykatalogissa näkyy omistautuminen Arvo Pärtin musiikille – säveltäjä, jonka kanssa hän on tehnyt tiivistä yhteistyötä viimeiset 20 vuotta. Lisäksi hän on perehtynyt läheisesti venäläiseen musiikkiin, mistä mainittakoon Harmonia Mundi -levymerkille äänitetty kehuttu Rahmaninov-Shostakovitsh-sooloalbumi. Iris Oja kantaesitti Eugene Birmanin *Nostra Culpan* vuonna 2013 Viron musiikkipäivillä Tallinnan kamariorkesterin kanssa, mikä nostatti kansainvälistä huomiota. Hän on sittemmin esittänyt teosta Latviassa, Unkarissa ja Italiassa. Oja on jatkanut läheistä yhteistyötä Birmanin kanssa. Tuloksena on ollut monia soolo- ja yhtyeteoksia, joita on esitetty usealla mantereella.

ContempoArtEnsemble (Italy) was founded in 1992 by Mauro Ceccanti and is made up from a varying group of soloists focusing on twentieth-century and international contemporary music. Based on the premise of a consonance and contiguity between music and the visual arts, the group often works closely with contemporary art centres, museums and other venues chosen especially for each performance in connection with cultural events and avant-garde art exhibitions.

Their recordings have been made in close collaboration with leading contemporary artists who have designed the boxes and covers of their CDs, from Sol Lewitt (the ARTS CD was the first to be accepted into MOMA's collection in New York) to Pistoletto, Folon, Buren, Richter and Karavan.

From the outset the ensemble has received the support and collaboration of some of the foremost composers of our time, including Luciano Berio (Honorary President since the group's foundation), Maxwell Davies, Reich, Henze, Sorelo, De Pablo, Pousseur, Bacalov, Vandro, Sciarrino, Vacchi, Battistelli, Fedele, Panni, Clementi, Bussozzi, Gaslini, Lombardi, Corgi, Dall'Ongaro, Sani, Mosca, Vacca, Colasanti, Taglietti and Colombo Taccani, many of whom have written works for the ensemble and its director.

Some particularly important events presented by CE in recent years include the world premiere recording of the Aspern Suite by Salvatore Sciarrino; the recording of the soundtrack for the Ermanno Olmi film *Il Mestiere delle Armi* for BMG - Ricordi, with the music written by Fabio Vacchi, (Donatello Prize); the inauguration of the Festival La Biennale di Venezia dedicated to Bruno Maderna; 15 participations in the Festival of the Maggio Musicale Fiorentino since 2002; concerts at the Huddersfield Music Festival, at the Teatro San Carlo in Naples, at the Accademia Musicale Chigiana in Siena.

The Ensemble has performed a great number of concerts earning the attention and appreciation of respected international critics (Orpheus, The Guardian, Repertoire, CD Classica, Diapason, Amadeus, BBC Music Magazine, Salzburger Nachrichten, FonoForum, Stradivarius, New York Times).

Since 2003 the group has organised PlayOuT, a Festival of the ensemble, which involves the towns of Florence and Prato in the creation of a unique stage dedicated to contemporary music.

ContempoArtEnsemble (Italy) Italialainen ContempoArtEnsemble syntyi vuonna 1992 Mauro Ceccantin perustamana. Sen vaihteleva muusikkokokoonpano keskittyy 1900-luvun ja aikamme kansainväliseen musiikkiin. Yhtyeen perusajatuksena on yhteys ja vuorovaikutus musiikin ja kuvataiteiden välillä, joten se tekee usein yhteistyötä nykyaidekeskusten ja museoiden kanssa sekä esiintyy tiloissa, jotka on valittu kunkin esityksen mukaan, usein erilaisten kulttuuritapahtumien ja nykyaiteidenäyttelyiden yhteydessä.

Merkittävät nykyaiteilijat, kuten Pistoletto, Folon, Buren, Richter ja Karavan ovat suunnitelleet yhtyeen levyjen kansia. Sol Lewittin kanssa tehty levy on osa New Yorkin MOMA-museon kokoelmaa.

ContempoArtEnsemble on saanut tukea ja tehnyt yhteistyötä aikamme merkittävimpien säveltäjien kanssa: heihin lukeutuvat Luciano Berio (yhtyeen kunniapuheenjohtaja), Maxwell Davies, Reich, Henze, Sotelo, De Pablo, Pousseur, Bacalov, Vidor, Sciarrino, Vacchi, Battistelli, Fedele, Panni, Clementi, Bussotti, Gaslini, Lombardi, Corghi, Dall'Ongaro, Sani, Mosca, Vacca, Colasanti, Taglietti sekä Colombo Taccani. Monet heistä ovat säveltäneet teoksia yhtyeelle ja sen johtajalle. Yhtyeen viime vuosien kohokohtia ovat olleet Salvatore Sciarrinon *Aspern Suiten* maailman ensilevytys, Ermanno Olmin ohjaaman *Il Mestiere delle Armi* -elokuvan ääniraidan levytys (Fabio Vacchin säveltämä musiikki sai Donatello-elokuvapalkinnon) sekä Bruno Maderna -konsertti Venetsian biennaalissa. Vuodesta 2002 yhtye on vierailut yhteensä 15 kertaa Firenzeen Maggio Musicale -festivaalilla, ja lisäksi se on esiintynyt Huddersfieldin festivaalilla, Napolin Teatro San Carlosissa sekä Sienan Accademia Musicale Chigianassa.

Yhtyeen konsertit ovat herättäneet innostusta kansainvälisessä musiikkilehdistössä (Orpheus, The Guardian, Repertoire, CD Classica, Diapason, Amadeus, BBC Music Magazine, Salzburger Nachrichten, FonoForum, Stradivarius, New York Times). Vuodesta 2003 yhtye on järjestänyt omaa, nykymusiikille omistettua PlayOut-festivaaliaan Firenzessä ja Pratossa

PHOTO: CAMILLA RICCO

The Helsinki Chamber Choir was founded in 1962 as the Finnish Radio Chamber Choir and assumed its current name in 2005. Currently Finland's only professional chamber choir, its wide-ranging repertoire includes music from the Renaissance to the present day and it is particularly highly regarded for its work with new music. The choir appears frequently at festivals in Finland and abroad and collaborates with symphony orchestras, period-instrument ensembles and contemporary music groups. Its concerts are regularly broadcast on national radio and television, and it has also appeared in productions for the ARTE channel and the European Broadcasting Union. Recent touring has taken the Helsinki Chamber Choir to the United States, the United Kingdom, Italy, Belgium, the Netherlands, Russia and around Scandinavia. The choir is a member of Tenso, the European network of professional chamber choirs.

Helsingin kamarikuoro (HKK) aloitti toimintansa vuonna 1962 Radion kamarikuorona ja otti uuden nimen käyttöön vuonna 2005. Helsingin kamarikuoro on yhä Suomen ainoa ammattilaulajista koostuva kamarikuoro. HKK esittää ohjelmistoa laaja-alaisesti renessanssista nykypäivän musiikkiin, ja kuoro tunnetaan erityisesti nykymusiikin esittäjänä. Kuoro tekee yhteistyötä kotimaisten ja ulkomaisten festivaalien kanssa sekä orkestereiden, periodiyhtyeiden ja nykymusiikkisyhtyeiden kanssa. Yhteistyö Yleisradion kanssa on jatkunut säännöllisenä sekä radiointien että televisiointien muodossa, ja lisäksi kuoro on esiintynyt ARTEn ja EBUn tuotannoissa. Viime vuosina kuoro on esiintynyt kiertueilla Yhdysvalloissa, Iso-Britanniassa, Italiassa, Belgiassa, Alankomaissa, Venäjällä ja Skandinaviassa. HKK on eurooppalaisten ammattikamarikuorojen verkosto Tenson jäsen.

www.helsinginkamarikuoro.fi

LAMENTATIONS [1–3]

Helsinki Chamber Choir

Nils Schweckendiek, *conductor*

Soprano

Júlia Heéger

Heta Kokkomäki

Helge Körvits

Mirjam Solomon

Alto

Eira Karlson

Lotte Lehtikainen

Sirkku Rintamäki

Susanna Sippola

Tenor

Martti Anttila

David Hackström

Jukka Jokitalo

Antero Töhrhonen

Bass

Tuukka Haapaniemi

Jussi Linnanmäki

Juhani Vesikkala

Sakari Ylivuori

NOSTRA CULPA [4–5]

Iris Oja, *voice*

ContempoArtEnsemble (Italy)

Nils Schweckendiek, *conductor*

First Violin

Duccio Ceccanti

Roberto Noferini

Clara Franziska Schoetensack

Clarice Binet

Emanuele Brilli

Second Violin

Fanny Ravier

Davide Dalpiaz

Marina Raimondi

Kevin Mucaj

Viola

Carmelo Giallombardo

Edoardo Rosadini

Anna Gioria

Cello

Vittorio Ceccanti

Kateryna Bannik

Double Bass

Pietro Horvath

STATE OF THE UNION [6–xx]

Helsinki Chamber Choir

Martti Anttila, *drum*

Nils Schweckendiek, *conductor*

Soprano

Júlia Heéger

Heta Kokkomäki

Meri Metsomäki

Alto

Lotte Lehtikainen

Sirkku Rintamäki

Susanna Sippola

Tenor

David Hackström

Jukka Jokitalo

Antero Töhrhonen

Bass

Juha-Pekka Mitjonen

Antti Vahtola

Juhani Vesikkala

Recorded at

Uusi paviljonki, Kauniainen, Finland, 22 October 2017 [1–3]

Florence, Italy, September 2018 [4–5]

Järvenpää-talo, Järvenpää, Finland, 30 October 2016 [6–18]

Recording & editing

Hans Kipfer [1–3]

Valter Neri [4–5]

Markku Veijonsuo [6–18]

Producing

Hans Kipfer [1–3]

Eugene Birman [4–5]

Markku Veijonsuo [6–18]

Mastering

Markku Veijonsuo, Varistoteles Studios

Cover photo

Kristine Balanas

Executive producer

Erkki Nisonen

The recording was supported by Musiikin edistämissäätiö (MES) and
by the Knowledge Transfer Office of Hong Kong Baptist University KTP Seed Fund.

NOSTRA CULPA

VOCAL MUSIC BY EUGENE BIRMAN

LAMENTATIONS

FOR CHAMBER CHOIR

16:31

1	I	INCOSTANTE	3:59
2	II	LENTO E LEGGERO SOLO: DAVID HACKSTON	6:51
3	III	POTENTE	5:41

NOSTRA CULPA

FOR VOICE AND STRING ORCHESTRA

15:26

4	I	7:04
5	II	8:22

STATE OF THE UNION

FOR CHAMBER CHOIR

37:00

6	I	MAANVAALIJA 1	2:39	13	VIII	DIS-QUATERE 1	2:51
7	II	MAANVAALIJA 2	2:52	14	IX	DIS-QUATERE 2	2:18
8	III	REICH 1	4:38	15	X	DIS-QUATERE 3	1:43
9	IV	REICH 2	1:57	16	XI	DIS-QUATERE 4	1:32
10	V	OBLIVIO	3:14	17	XII	MAANVAALIJA 3	2:51
11	VI	LUMPEN	1:36	18	XIII	MAANVAALIJA 4	3:45
12	VII	TIKKUN OLAM	4:37				

SOLO: SIRKKU RINTAMÄKI

TOTAL 68:57

HELSINKI CHAMBER CHOIR

IRIS OJA, VOICE

CONTEMPOARTENSEMBLE

NILS SCHWECKENDIEK, CONDUCTOR